
ROZBRACIĆ SIĘ (1) *vb pf*

1 pl m pers praet -smy sie rozbracili.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn).

*Zerwać stosunki, przestać żyć w zgodzie; amicitias deponere a. diluere a. dimittere a. discindere a. dissolvere a. dissuere a. divellere, dirimere a. dirumpere a. dissolvere societatem, dissociari, disiungere a. removere se ab amicitia, seiungere se a societate, venire ad inimicitias Cn [z kim]: [Pokusa, postać dramatu, do anioła:] Owa przydą nálze czáfy/ Iż doftáníem swoiey krafy/ Ktoráľmy pirwey ftráćili/ A z wámi lie rozbráćili *BielKom D3v.**

Formacje współrdzenne cf BRACIĆ SIĘ.

KW, (LWil)